

РЕШЕНИЕ

№ 1287

гр. София, 24.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 20.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **11979** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал.2 от ДОПК.

Образувано е по жалба на Ц. Р. В., чрез адв. С. С., срещу административен акт, обективиран в Писмо с изх. № 94-Ц-146/1/09.10.2017г. на директора на ТД на НАП – [населено място], с което е била оставена без разглеждане жалбата на лицето срещу ПНПОМ № С170022-022-0028600/18.10.2016г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – [населено място].

Жалбоподателят излага становище за неправилност на обжалвания акт. Твърди, че процесното писмо не съдържа реквизитите на валидно решение, с което данъчният орган е следвало да се произнесе по смисъла на АПК във вр. с разпоредбите на ДОПК. Сочи се, че обжалваното с процесната жалба Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-022-0028600/18.10.2016г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – [населено място], е връчено на 12.09.2017г. поради което е потърсена защита на правата пред Директора на ТД на НАП – [населено място] в законния срок. Моли съда да прогласи за нищожен, съответно да отмени като неправилен – административния акт обективиран в Писмо с изх. № 94-Ц-146/1/09.10.2017г. на директора на ТД на НАП – [населено място]. Не претендира разноси по делото.

Ответникът – Директор на ТД на НАП – С., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли за потвърждаване на процесното писмо, като правилно и обосновано. Не претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП, редовно призована, не изпраща представител.

Съдът, след съвкупна преценка на доказателствата по делото, прие за установено следното:

По повод на установени публични държавни вземания в размер на 609 253, 94 лв., чрез подадена данъчна декларация № 224391600541797/27.04.2016 г. по описа на ТД на НАП [населено място] и цел тяхното обезпечаване, с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С160022-022-0028600/18.10.2016г. е наложен запор върху МПС, лек автомобил марка „Рено“, модел „М.“, рег. [рег.номер на МПС], собственост на жалбоподателя Ц. Р. В.. Срещу така издаденото ПНОМ и в законоустановения срок е депозирана жалба до Директора на ТД на НАП, чрез издалия постановлението публичен изпълнител с вх. № 94-Ц-156 от 14.11.2016 г. В определения в закона срок е постановено Решение № ПИ-267/28.11.2016 г., което видно от приложеното известие за доставяне е получено на посочения съдебен адрес на 06.12.2016 г. от М. Х., като е вписано, че същата го получава в качеството на служител, без да е упоменато на кого. В жалбата е посочено, че на 12.09.2017 г., на посочения съдебен адрес е връчено ПНОМ с изх. № С170022-022-0028600/18.10.2016 г., поради което срещу същото е подадена повторна жалба с вх. № 94-Ц-146/20.09.2017 г. За връчването на дата 12.09.2017 г. не е представено надлежно известие за доставяне, от което да е видна посочената дата. По повод и във връзка с депозираната на 20.09.2017 г. повторна жалба, е издаден оспореният административен акт, обективиран в Писмо с изх. № 94-Ц-146/2/ от 09.10.2017 г., се сочи, че е постановено Решение № ПИ-267/28.11.2016 г. на Директора на ТД на НАП [населено място], с която същата е оставена без уважение. Административният орган в оспорения по делото административен акт, се е мотивирал, че в случая е налице хипотезата на чл.27 от АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, а именно, че има наличие на влязъл в сила административен акт със същия предмет и между същите страни, поради което е приел жалбата за недопустима. Видно от доказателствата по делото и по-конкретно от известието за доставяне, решението е връчено на 06.12.2016 г. на адрес [населено място], [улица], ет. 1, ап. 2 /посочен за съдебен адрес/ на лицето М. Х., служител, без посочени други данни.

В хода на съдебното производство не са представени допълнително писмени доказателства.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежната страна, в срока по чл.197, ал.2 от ДОПК и при наличието на правен интерес, поради което същата се явява ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

При извършване на задължителната проверка по АПК, вр. с §2 от ДР на ДОПК съдът констатира, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия, но не е в законоустановената форма, поради което същият страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

Съгласно чл.197, ал.1 и ал.2 от ДОПК Постановлението за налагане на обезпечителни мерки може да бъде обжалвано в 7-дневен срок от връчването му пред директора на компетентната териториална дирекция, който се произнася с мотивирано решение в 14-дневен срок, а в случаите на налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121 - в 7-дневен срок, от получаването на жалбата. Решението по ал. 1 може да се обжалва пред административния съд по постоянния адрес или седалището на жалбоподателя, в 7-дневен срок от връчването му на жалбоподателя и на публичния

взискател. Непроизнасянето на решаващия орган в сроковете по ал. 1 се смята за потвърждение на постановлението, което може да се обжалва в 14-дневен срок от изтичането на срока за произнасяне.

Т.е. Директорът на ТД на НАП – [населено място] е бил длъжен да се произнесе с мотивирано решение по жалбата на Ц. Р. В., а не с писмо. Неспазването на това изискване има за последица издаването на административен акт, постановен при съществено нарушение на закона. Наложителната необходимост, конкретно да се наименува съответния административен акт, има функцията да определи, какво е действителното намерение на административния орган и какъв е точният предмет на неговото волеизявление. Нарушението на формата на акта е съществено, тъй като пречатства правото на защита на засегнатото лице.

С оглед горното съдът приема, че в резултат на допуснати съществени процесуални нарушения и на материалния закон, обжалваният акт следва да бъде обявен за нищожен, а преписката да бъде върната на административния орган за ново произнасяне, при спазване на разпоредбите на закона.

Жалбоподателят не е претендирал разноски по делото поради което и такива не следва да му се присъждат.

Така мотивиран и на основание чл.197, ал.4 от ДОПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 49 състав

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖЕН административен акт, обективиран в Писмо с изх. № 94-Ц-146/1/09.10.2017г. на директора на ТД на НАП – [населено място], с което е била оставена без разглеждане жалбата на Ц. Р. В., срещу ПНПОМ № С170022-022-0028600/18.10.2016г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – [населено място].

ВРЪЩА преписката на директора на ТД на НАП – [населено място] за ново произнасяне по жалба с вх. № 94-Ц-146 /20.09.2017 г. на Ц. Р. В., със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в съдебното решение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл.197, ал.4 от ДОПК.

СЪДИЯ: